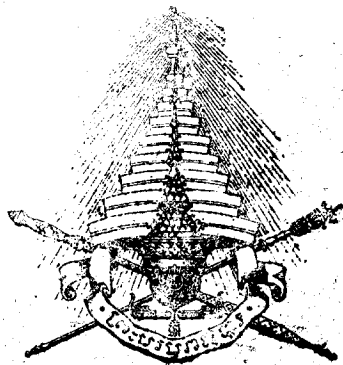

พระราชบัญญัติ

กรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกัน ว่า ทุกวันนี้เมื่อมีผู้ใดได้อุสาหะ แต่งหนังสือขึ้นด้วยสติปัญญา แลวิชาความรู้ของ ตน เพื่อพิมพ์จำหน่ายให้เกิดผลประโยชน์ ถ้าหนังสือเรื่องใดจำหน่ายได้มาก ก็มักมีผู้อื่นบังอาจเอาหนังสือเรื่องนั้นไปพิมพ์ขึ้นขาย โดยพฤติการกระทำให้เสื่อมทรามผลประโยชน์ ซึ่งสมควรจะได้แก่ผู้แต่ง โดยความชอบธรรม มีอยู่เนื่อง ๆ แลการอย่างนี้ในมาๆ ประเทศโดยมาก ย่อมมีกฎหมายห้ามปราม ไม่ให้ผู้อื่นลอกคัด หรือพิมพ์จำหน่ายหนังสือ ซึ่งผู้แต่งมิได้อนุญาต ทรงพระราชดำริเห็นว่าสมควรจะมีพระราชบัญญัติตั้งขึ้นไว้ ในพระราชอาณาจักร สำหรับคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ของผู้แต่งหนังสือ ตามสมควรแก่ความยุติธรรม จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้สืบไป ดังนี้ว่า

หมวดที่ ๑ ว่าด้วยนาม
 แลกำหนดใช้พระราชบัญญัติ
 มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ ให้มีนามว่า, "พระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ ร.ศ. ๑๒๐"
 มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศเป็นต้นต่อไป
 หมวดที่ ๒ ว่าด้วยกรรมสิทธิ์
 มาตรา ๓ ผู้ใดได้ แต่งหนังสือ รวมเป็นเล่ม กิตติ หรือเป็น แต่ส่วนของ เล่ม กิตติ ถ้าได้กระทำถูกต้องตามความในพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ผู้นั้นมีกรรมสิทธิ์ ในหนังสือ ที่ตนได้แต่งนั้น เหมือนกับทรัพย์สินสมบัติ ของตน
 มาตรา ๔ ผู้มีกรรมสิทธิ์ ในหนังสือเรื่องใด มีอำนาจ ที่จะพิมพ์ จะคัดจะแปลเป็นภาษาอื่น แต่จำหน่าย หรือขาย หนังสือ ที่ตนมีกรรมสิทธิ์นั้นได้แต่ผู้เดียว ผู้อื่น ที่มิได้รับอนุญาต จากผู้มีกรรมสิทธิ์ จะพิมพ์ หรือจะคัด จะแปล เป็นภาษาอื่น แต่จะจำหน่าย หรือขายหนังสือ นั้นไม่ได้
 มาตรา ๕ ให้กรรมสิทธิ์ คงอยู่ตลอดอายุของผู้แต่งหนังสือ แต่คงต่อไป ตั้งแต่วันที่ผู้แต่งถึง มรณภาพ อีก ๗ ปี แต่ถ้าหนังสือเรื่องใด นับแต่วันที่ผู้แต่งได้ รับ กรรมสิทธิ์ จนถึง ๗ ปี ภายหลังจาก ผู้แต่งมรณภาพ รวมเวลาดำเนินกรรมสิทธิ์ไม่ถึง ๕๒ ปี ใช้ ก็ให้กรรมสิทธิ์ คงอยู่ต่อไป จนนับรวมได้ ๕๒ ปี ตั้งแต่วันที่ ได้รับกรรมสิทธิ์ หนังสือเรื่องนั้นจึงให้สิ้นอายุกรรมสิทธิ์
 มาตรา ๖ หนังสือเรื่องใดถ้าผู้แต่งถึงมรณภาพ ก่อน ได้รับกรรมสิทธิ์ ถ้าผู้รับมรดกนำมา ขอ กรรมสิทธิ์ ภายในกำหนด ๓๒ เดือน

พระราชบัญญัติ

กรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ด้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๔๗๖ เป็นต้นไป ผู้ใดแต่งหนังสือขึ้นด้วยสติปัญญา แต่วิชาความรู้ของตน เพื่อพิมพ์จำหน่ายให้เกิดผลประโยชน์ ถ้าหนังสือเรื่องใดจำหน่ายได้มาก ก็มักมีผู้อื่นบังอาจเอาหนังสือเรื่องนั้นไปพิมพ์ขึ้นขาย โดยพฤติการณ์ให้เสื่อมทรามผลประโยชน์ ซึ่งสมควรจะได้แก่ผู้แต่ง โดยความชอบธรรม มีอยู่เนื่อง ๆ แต่การอย่างนี้ ในมาๆ ประเทศโดยมาก ย่อมมีกฎหมายห้ามปราม ไม่ให้ผู้อื่นลอกคัด หรือพิมพ์จำหน่ายหนังสือ ซึ่งผู้แต่งมิได้อนุญาต ทรงพระราชดำริเห็นว่าสมควรจะมีพระราชบัญญัติตั้งขึ้นไว้ ในพระราชอาณาจัก ถ้าหมิ่นหมิ่นครองเบื้องกันผลประโยชน์ของผู้แต่งหนังสือ ตามสมควรแก่ความยุติธรรม จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

หมวดที่ ๑ ว่าด้วยนาม

แต่กำหนดใช้พระราชบัญญัติ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ ให้มีนามว่า, "พระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ ร.ศ. ๑๒๐"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศเป็นต้นต่อไป

หมวดที่ ๒ ว่าด้วยกรรมสิทธิ์

มาตรา ๓ ผู้ใดได้แต่งหนังสือรวมเล่ม กิตติ หรือเป็นแต่ส่วนของเล่ม กิตติ ถ้าได้กระทำถูกต้องตามความในพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ผู้นั้นมีกรรมสิทธิ์ ในหนังสือที่ตนได้แต่งนั้น เหมือนกับทรัพย์สินสมบัติของตน

มาตรา ๔ ผู้มีกรรมสิทธิ์ในหนังสือเรื่องใด มีอำนาจที่จะพิมพ์ จะคัดจะแปลเป็นภาษาอื่น แต่จำหน่าย หรือขาย หนังสือ ที่ตนมีกรรมสิทธิ์นั้นได้แต่ผู้เดียว ผู้อื่นที่มีใ้รับอนุญาตจากผู้มีกรรมสิทธิ์ จะพิมพ์ หรือจะคัด จะแปลเป็นภาษาอื่น แต่จะจำหน่าย หรือขายหนังสือ นั้นไม่ได้

มาตรา ๕ ให้กรรมสิทธิ์คงอยู่ตลอดอายุของผู้แต่งหนังสือ แต่คงต่อไปตั้งแต่วันที่ผู้แต่งถึงมรณภาพอีก ๗ ปี แต่ถ้าหนังสือเรื่องใด นับแต่วันที่ได้แต่งได้รับกรรมสิทธิ์จนสิ้น ๗ ปี ภายหลังจากผู้แต่งมรณภาพ รวมเวลาดำเนินกรรมสิทธิ์ไม่ถึง ๕๒ ปี ให้กรรมสิทธิ์คงอยู่ต่อไป จนนับรวมได้ ๕๒ ปี ตั้งแต่วันที่ได้รับกรรมสิทธิ์ หนังสือเรื่องนั้นจึงให้สิ้นอายุกรรมสิทธิ์

มาตรา ๖ หนังสือเรื่องใดจากผู้แต่งถึงมรณภาพก่อนได้รับกรรมสิทธิ์ ถ้าผู้รับอนุญาตนำมาขอกรรมสิทธิ์ภายในกำหนด ๓๐ เดือน

นับแต่วันที่ถูกแต่งถึงมรณภาพไป ก็รับ
กรรมสิทธิ์หนังสือเรื่องนั้นได้ แต่ให้กรรมสิทธิ์
นั้น มีอายุ ๔๖ ปี นับตั้งแต่วันผู้แต่งถึงมรณ
ภาพไป เป็นกำหนด

มาตรา ๗ คือหนังสือซึ่งได้พิมพ์ใน พระ
ราชอาณาจักร์ แต่ได้จำหน่ายครั้งแรก
ในพระราชอาณาจักร์ จึงจะมีกรรมสิทธิ์ได้

- มาตรา ๘ หนังสือตำราเรียน ซึ่งรัฐบาล
ได้ลงทุนให้แต่งขึ้นไว้ กรรมสิทธิ์แห่งหนังสือ
นั้นอยู่ในรัฐบาลทุกเมื่อ

มาตรา ๙ หนังสือซึ่งได้แต่งขึ้นหรือได้
พิมพ์จำหน่ายก่อน แต่วันใช้พระราช
บัญญัตินี้

ข้อ ๑ ถ้าผู้แต่งได้ถึงมรณภาพก่อนวัน
ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว หนังสือนั้นจะ
มีกรรมสิทธิ์ไม่ได้

ข้อ ๒ ถ้าผู้แต่งยังอยู่แต่เป็นผู้พิมพ์จำหน่าย
เอง ถ้ามาขอกรรมสิทธิ์ภายใน ๑๒ เดือนนับแต่
วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ก็รับกรรมสิทธิ์ได้

ข้อ ๓ ถ้าผู้แต่งยังอยู่แต่ได้ขายเรื่อง
หนังสือนั้นให้ผู้อื่นไปพิมพ์จำหน่าย เป็นสิทธิ์
ขาดแล้ว หนังสือเรื่องนั้นจะมีกรรมสิทธิ์
ไม่ได้

ข้อ ๔ ถ้าผู้แต่งยังอยู่แต่ได้ยอมให้ผู้อื่น
พิมพ์จำหน่าย โดยมีสัญญาแบ่งผลประโยชน์
กันมาประการใด ผู้แต่งจะขอกรรมสิทธิ์
ต้องบอกให้ผู้พิมพ์จำหน่ายทราบก่อน ถ้า
ผู้พิมพ์จำหน่ายยินยอม ผู้แต่งจึงจะมีกรรมสิทธิ์
ได้ถ้าผู้พิมพ์จำหน่ายร้องขัดขวาง ก็ให้ศาล
พิจารณาคัดผลประโยชน์ ที่จะได้ซึ่งเสีย
ไปคดีเรื่องนั้น ความกฎหมายแต่ประพจน์

แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะพิจารณาว่าหนังสือ
เรื่องนั้นควรจะมีกรรมสิทธิ์หรือไม่

หมวดที่ ๓ ว่าด้วย

ลักษณะรับโอนกรรมสิทธิ์

มาตรา ๑๐ บรรดาหนังสือซึ่งจะมีกรรม
สิทธิ์ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องลง
พิมพ์แล้ว แต่ผู้แต่งต้องนำหนังสือเรื่องนั้น
มาให้เจ้าพนักงานจดลงทะเบียน แต่ภายใน
กำหนด ๑๒ เดือน ตั้งแต่ได้พิมพ์จำหน่าย
หรือถ้าเป็นหนังสือที่ผู้แต่งถึงมรณภาพ
ก่อนได้รับกรรมสิทธิ์ ผู้รับมรดกต้องนำมา
ขอจดทะเบียน แต่ภายในกำหนด ๒ เดือน นับ
แต่วันมรณภาพของผู้แต่ง

มาตรา ๑๑ หนังสือเรื่องใดที่ได้มีกรรมสิทธิ์
แล้วแม้ผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ได้แก้ไขพิมพ์
ขึ้นเป็นฉบับหลังต่อไป จะนำฉบับหลัง
มาจดทะเบียนขอกรรมสิทธิ์ในฉบับนั้นๆ ต่อ
ไปก็ได้

มาตรา ๑๒ บรรดาหนังสือที่นำมาจด
ทะเบียนขอกรรมสิทธิ์นั้น ให้ผู้ขอกรรมสิทธิ์
ส่งหนังสือนั้นไว้กับเจ้าพนักงานฉบับ ๓

มาตรา ๑๓ ให้เจ้าพนักงานมีสมุดทะเบียน
ไว้สำหรับจดบัญชีหนังสือ ที่มีผู้ขอ
กรรมสิทธิ์จงบทุกราย แต่เมื่อได้จดหนังสือ
เรื่องใดลงทะเบียน ต้องให้ผู้ขอกรรมสิทธิ์
แต่เจ้าพนักงาน ลงชื่อไว้ในทะเบียนเป็น
สำคัญ แต่สมุดฉบับที่ผู้ขอกรรมสิทธิ์ได้
ส่งไว้ต่อเจ้าพนักงานนั้น ก็ให้เจ้าพนักงาน
แต่ผู้ขอลงชื่อไว้เป็นสำคัญอย่างเดียวกัน

มาตรา ๑๔ ผู้ใดได้รับโอนกรรมสิทธิ์
ต้องนำหลักฐานเป็นสำคัญ ในการที่
ได้โอนกรรมสิทธิ์นั้น มาแสดงต่อเจ้า

พนักงาน เมื่อเจ้าพนักงานเห็น เป็นการถูก
ต้อง แล้ว ก็ให้จด ทะเบียนโอน กรรมสิทธิ์
ให้แก่ ผู้นั้น ตั้ง เมื่อได้จดโอน ใน ทะเบียน
แล้ว ผู้รับโอน จึง จะมี อำนาจ ใน กรรมสิทธิ์
ตาม พระราช บัญญัตินี้

มาตรา ๑๓ บรรดา หนังสือ ที่มี กรรมสิทธิ์
ผู้ มี กรรมสิทธิ์ จะต้อง ถวาย ไว้สำหรับ หอ
จดลง ฉบับ ๑ หอ พระ สมุด จริยนาณ ฉบับ ๑
แฉก หอ พุทธศาสน์ สังคหะ ฉบับ ๑

หมวดที่ ๔ ว่าด้วยดวง กรรมสิทธิ์

มาตรา ๑๖ บรรดา หนังสือ ที่มี กรรมสิทธิ์
อยู่นั้น ห้ามมิให้ ผู้ใด ตอก คัด หรือ แปร เป็น
ภาษา อื่น หรือ พิมพ์ จำหน่าย โดย หา ผล
ประโยชน์ กัด หรือ ไม่ หา ผล ประโยชน์ กัด
แต่ ห้าม มิให้ ผู้ใด ช่วย จำหน่าย หนังสือ ซึ่ง
คัด ตอก หรือ แปร หรือ พิมพ์ โดย ผิด กฎหมาย
เช่น นั้น เว้น ไว้ แต่ เมื่อ ได้รับ หนังสือ อนุญาต
ของ ผู้มี กรรมสิทธิ์ ยอม ให้ ทำ จึง ทำ ได้ ถ้า
ผู้ใด กระทำ ผิด ตาม ที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้ ผู้
นั้น มี ความ ผิด ถอน ดวง กรรมสิทธิ์ ผู้มี
กรรมสิทธิ์ มี อำนาจ ที่จะ พ้อง เรียก สิ้นใหม่
เป็น ค่า เสีย หาย หรือ ค่า ชดเชย ขวัญ ได้ ตาม
สมควร แล บรรดา หนังสือ ซึ่ง ได้ พิมพ์ ขึ้น โดย
ดวง กรรมสิทธิ์ ให้ ถือ ว่า เป็น ททรัพย์สิน ของ ผู้มี
กรรมสิทธิ์ ๆ มี อำนาจ ที่จะ พ้อง เรียก รับเอา
จาก ผู้ใด ใด ซึ่ง ยึด ถือ หนังสือ นั้น ไว้ ถ้า ขัด
ขึ้น ไม่ ส่ง ให้ ก็ให้ พ้อง เรียก สิ้นใหม่ ค่า เสีย
หาย หรือ ค่า ทำ ขวัญ หรือ เป็น เดิม มี อำนาจ
ศาลได้

หมวดที่ ๕ ว่าด้วยค่า ชดเชย

มาตรา ๑๗ ให้เรียก ค่า ชดเชย มาจ
ทะเบียน กรรมสิทธิ์ หนังสือ เรื่อง ตะ ๕ บาท ค่า

โอน กรรมสิทธิ์ เรื่อง ตะ ๕ บาท เป็น กำหนด
ค่า ชดเชย นั้น ให้ เรียก จาก ผู้ ขอ
กรรมสิทธิ์ หรือ ผู้ขอ โอน กรรมสิทธิ์

มาตรา ๑๘ ให้เจ้า กรม พระ อาตมิกชน
เป็น ผู้รักษา แด จัด การ ให้ เป็น ไป ตาม พระราช
บัญญัตินี้

ประกาศ มาณ วันที่ ๒ สิงหาคม รัตน
โกสินทร ศก ๑๒๐ เป็น วันที่ ๑๘๘๖๒ ใน รัชการ
ปัตย์ บัณฑิต

ประกาศ กระทรวง เกษตราธิการ

เรื่อง ที่ดิน ตำบล คลอง ซอย ที่ ๓, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙
ฝั่งใต้ คลอง รังสิต แฉก คลอง ซอย ที่ ๓๒, ๓๓,
ฝั่งใต้ คลอง หก วา สาย ต่าง
ขอ แจ้ง ความ ให้ ทราบ ทัว กัน ว่า บริษัท
ชุก คลอง แด คุณา สยาม ได้ ยื่น หนังสือ คอ
กระทรวง เกษตรา ธิการ ขอ รับ ตรา ของ ดำหรับ
ที่ดิน ตำบล คลอง ซอย ที่ ๓, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙,
ฝั่งใต้ คลอง รังสิต, ตั้งแต่ พัน เขตร ที่ ดิน คลอง
รังสิต, จน ถึง เขตร ที่ ดิน คลอง ๖ วา สาย
ต่าง คือ

- คลอง ซอย ที่ ๓ ยาว ประมาณ ๓๓๐ เส้น,
- คลอง ซอย ที่ ๕ ยาว ประมาณ ๓๓๐ เส้น,
- คลอง ซอย ที่ ๖ ยาว ประมาณ ๓๓๓ เส้น,
- คลอง ซอย ที่ ๗ ยาว ประมาณ ๓๕๐ เส้น,
- คลอง ซอย ที่ ๘ ยาว ประมาณ ๓๗๗ เส้น,
- คลอง ซอย ที่ ๙ ยาว ประมาณ ๓๘๖ เส้น,
- คลอง ซอย ที่ ๑๐ ยาว ประมาณ ๓๙๓ เส้น,
- แฉก คลอง ซอย ที่ ๓๒ ฝั่งใต้ คลอง ๖ วา
สาย ต่าง ตั้งแต่ พัน เขตร คลอง หก วา
สาย ต่าง จน ถึง ที่ สุด คลอง ยาว ประมาณ
๕.๕๖ เส้น, แฉก คลอง ซอย ที่ ๓๓ ฝั่งใต้